

Erfernis

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters

(Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

- 1 *Ontwaken*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Erfenis

Nora Roberts als J.D.

Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

Nora Roberts

Erfenis

Een moeder en dochter moeten samen hun traumatische
verleden verwerken – en het gevaar voorblijven

ISBN 978-90-225-9237-3
ISBN 978-94-023-1631-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Legacy*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Nora Roberts
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn kinderen en hun kinderen.
En voor allen die na hen komen.

DEEL 1

Ambities

*Het vermogen tot goeddoen
is het ware en wettige doel van streven.*

Sir Francis Bacon

1

Georgetown

De eerste keer dat Adrian Rizzo haar vader ontmoette, probeerde hij haar te vermoorden.

Op haar zevende bestond haar wereld voornamelijk uit beweging. Meestal woonden haar moeder en zij in New York, samen met Mimi, die voor hen allebei zorgde. Maar soms verbleven ze een paar weken in Los Angeles, Chicago of Miami.

En elke zomer mocht ze minstens twee weken bij haar grootouders in Maryland logeren. Dat vond ze het allerfijnste, want popi en nonna hadden honden, een grote tuin om in te spelen en een autoband waar je op kon schommelen en aan kon slingeren.

Als ze in Manhattan woonden, ging ze naar school en dat vond ze prima. Ze zat ook op ballet en turnen en dat was allebei echt véél leuker dan school.

Wanneer ze op reis moesten voor haar moeders werk gaf Mimi haar thuisonderwijs, want ze moest nou eenmaal leren. Mimi zorgde er altijd voor dat ze ook leerde over de steden waar ze verbleven. Aangezien ze nu een hele maand in Washington D.C. doorbrachten, bestond een deel van het thuisonderwijs uit het bezichtigen van de monumenten, een rondleiding door het Witte Huis en een bezoek aan het Smithsonian Institute.

Soms mocht ze meedoen met haar moeder en dat vond ze heel leuk. Elke keer dat ze mocht figureren in een van haar moeders fitness-video's moest ze een nieuwe oefening leren, zoals een danswork-out of yogahoudingen.

Ze hield van leren en ze hield van dansen.

Op haar vijfde maakte ze samen met haar moeder een video die specifiek op kinderen en gezinnen was gericht. Een yogavideo, want tenslotte was zij de baby in Yoga Baby, zoals het bedrijf van haar moeder heette.

Ze was trots en blij toen haar moeder zei dat ze nog een keer zo'n video zouden maken. Misschien als ze tien was, om die leeftijdsgroep te bereiken.

Haar moeder wist alles over leeftijdsgroepen, demografie en dat soort dingen. Daar hoorde Adrian haar vaak over praten met haar manager en haar producenten. Haar moeder had ook heel veel verstand van fitness, van de verbinding tussen geest en lichaam, voeding, meditatie en al dat soort dingen meer.

Maar koken kon haar moeder niet, althans niet zo goed als popi en nonna, die een restaurant hadden. En ze hield niet van spelletjes, zoals Mimi, omdat ze het altijd heel druk had met haar carrière. Haar moeder had heel veel vergaderingen, repetities en strategiebesprekingen. En ze had heel vaak publieke optredens of ze moest interviews geven.

Al was Adrian pas zeven, ze besepte heel goed dat Lina Rizzo weinig kaas had gegeten van het moederschap. Maar ze vond het nooit erg als Adrian met haar make-up speelde, zolang ze na afloop alles maar netjes teruglegde. En wanneer ze samen een nieuwe oefening repeteerden en Adrian fouten maakte, werd ze nooit kwaad.

Het mooist van alles was dat ze na afloop van deze trip, als haar moeder klaar was met de nieuwe video en alle vergaderingen en besprekingen, niet terug zouden vliegen naar New York, maar in de auto zouden stappen om een lang weekend bij haar grootouders te gaan logeren.

Ze was van plan om haar moeder over te halen daar een hele week van te maken, maar voorlopig zat ze in de deuropening en keek ze naar haar moeder, die bezig was met de choreografie voor een nieuwe oefening.

Lina had specifiek dit huis voor een maand gehuurd omdat het een

fitnessruimte met spiegelwanden had, wat voor haar even belangrijk was als het aantal slaapkamers.

Haar moeder deed squats, lunges, knielifts en burpees. Adrian kende alle namen. En Lina praatte tegen de spiegel – haar kijkers – terwijl ze hun instructies gaf en aanmoedigde.

Soms zei haar moeder een stout woord en begon ze een gedeelte van voren af aan.

Adrian vond haar moeder mooi, als een bezwete prinses, ook al had ze nu geen make-up op omdat er geen andere mensen of camera's in de buurt waren. Haar moeder had groene ogen, net als nonna, en haar huid zag eruit alsof ze in de zon had gelegen, ook al deed ze dat nooit. Haar haren, die nu met een scrunchie in een staart waren gebonden, hadden dezelfde bruine kleur als de warme, heerlijk ruikende kastanjes die je rond de kerst in een zak kon kopen.

Haar moeder was lang, maar niet zo lang als popi, en Adrian hoopte dat zij later net zo lang zou worden.

Haar moeder droeg een strakke korte broek en een sportbeha, maar voor haar video's of andere optredens droeg ze nooit iets wat zo veel blote huid liet zien, want ze zei dat dat niet stijlvol was.

Aangezien Adrian was geleerd om haar geestelijke en lichamelijke gezondheid in acht te nemen, wist ze heel goed dat haar moeder gezond, gespierd en geweldig was.

Mompelend in zichzelf liep Lina naar haar computer om, zoals Adrian wist, wat verbeteringen aan te brengen in de opzet van de video. Deze video zou uit drie delen van een halfuur bestaan – conditie-training, krachttraining en yoga – met als bonus een work-out van een kwartier voor het hele lichaam.

Lina pakte een handdoek om haar gezicht mee te deppen en zag ineens haar dochter zitten. 'Verdorie, Adrian! Je liet me schrikken. Ik wist niet dat je daar was. Waar is Mimi?'

'In de keuken. Vanavond eten we kip met rijst en asperges.'

'Lekker. Waarom ga je haar niet even helpen? Ik moet eerst nog even douchen.'

‘Waarom ben je boos?’

‘Dat ben ik niet.’

‘Je was boos toen je Harry aan de telefoon had. Je schreeuwde dat jij het aan niemand had verteld en zeker niet aan een – toen zei je een heel stout woord – roddelbladjournalist.’

Lina rukte de scrunchie uit haar haar zoals ze altijd deed wanneer ze hoofdpijn had. ‘Je mag geen privégesprekken afluisteren.’

‘Dat deed ik ook niet. Ik hoorde het gewoon. Ben je boos op Harry?’ Adrian vond de publiciteitsagent van haar moeder heel aardig. Hij stopte haar kleine zakjes M&M’s of Skittles toe en hij vertelde leuke grapjes.

‘Nee, ik ben niet boos op Harry. Toe, ga Mimi helpen. Zeg maar dat ik over een halfuurtje beneden ben.’

Ze was echt wel kwaad geweest, dacht Adrian toen haar moeder wegliep. Misschien niet op Harry, maar in elk geval op iemand, want ze had een hoop fouten gemaakt tijdens de repetitie en ze had een hoop stoute woorden gezegd.

Haar moeder maakte bijna nooit fouten. Of misschien had ze gewoon hoofdpijn. Mimi zei dat mensen soms hoofdpijn kregen als ze zich te veel zorgen maakten.

Adrian stond op. Maar omdat helpen met koken saai was, liep ze de fitnessruimte in en ging voor de spiegelwand staan. Ze was groot voor haar leeftijd en ze had krullend haar, dat even zwart was als dat van haar opa vroeger was geweest. Die krullen probeerden te ontsnappen aan een groene scrunchie. Haar ogen neigden te veel naar goudkleurig om echt groen genoemd te kunnen worden zoals die van haar moeder, maar ze hoopte dat dat nog zou veranderen.

In haar roze short en gebloemde t-shirt nam ze een pose aan. En terwijl ze in gedachten muziek aan zette, begon ze te dansen.

Ze was dol op ballet- én turnles wanneer ze in New York waren, maar nu beeldde ze zich in dat ze een les gaf, in plaats van er een volgde. Ze draaide, schopte, deed een handstandoverslag en een paar keer een spagaat. Kruispas, salsa, sprong! De choreografie verzong ze ter plekke.

Zo vermaakte ze zich twintig minuten. De laatste onschuldige twintig minuten van haar leven.

Toen drukte iemand op de zoemer van de voordeur en hield die ingedrukt. Die zoemer klonk boos, en ze zou het geluid nooit meer vergeten.

Zij mocht de voordeur niet opendoen, maar daarom kon ze toch wel even een kijkje nemen? Dus slenterde ze naar de woonkamer en liep daarna de gang in terwijl Mimi vanuit de keuken de gang in marcheerde.

Onder het lopen droogde Mimi haar handen af aan een felrode theedoek. ‘Allemachtig! Wat is er zo dringend?’ Ze rolde met haar donkerbruine ogen naar Adrian en propte de theedoek toen achter de band van haar spijkerbroek. Mimi, een kleine vrouw met een krachtige stem, schreeuwde: ‘Doe verdomme even rustig!’

Adrian wist dat Mimi even oud was als haar moeder omdat ze samen op de universiteit hadden gezeten.

‘Wat bezielt jou?’ zei Mimi boos toen ze de deur opendeed.

Adrian zag Mimi’s gezichtsuitdrukking veranderen van geërgerd – zoals ze keek wanneer Adrian haar kamer niet opruimde – in bang.

En daarna ging alles razendsnel.

Mimi probeerde de voordeur weer dicht te doen, maar de man drukte hem ruw open waardoor Mimi naar achteren werd geduwd. Hij was heel groot, veel groter dan Mimi en hij had een baardje met wat grijs erin. Zijn haar was goudbruin en daar zaten nog meer grijze haren in die op zilveren vleugels leken, en zijn gezicht was knalrood alsof hij had gerend. Adrian schrok zo toen ze de grote man háár Mimi zag duwen dat ze als aan de grond genageld bleef staan.

‘Waar is dat klotewijf?’

‘Ze is er niet. Je kunt hier niet zomaar naar binnen stormen. Ga weg. Ga weg, Jon, anders bel ik de politie.’

‘Leugenachtige teef.’ Hij pakte Mimi’s arm en schudde haar door elkaar. ‘Waar is ze? Denkt ze nou echt dat ze haar mond voorbij kan praten en mijn hele leven naar de bliksem kan helpen?’

‘Blijf met je fikken van me af. Je bent dronken.’

Toen ze zich los probeerde te rukken, gaf hij haar een klap in haar gezicht.

Het geluid echode als een geweerschot in Adrians hoofd en ze sprong naar voren. ‘Je mag haar niet slaan! Laat haar met rust!’

‘Adrian, ga naar boven. Ga onmiddellijk naar boven.’

Maar Adrian was inmiddels kwaad geworden en balde haar vuisten. ‘Hij moet weggaan!’

‘Vanwege dit mormel?’ snauwde de man naar Adrian. ‘Maakt ze mijn leven kapot vanwege dit mormel? Dat kind lijkt totaal niet op mij. Ze heeft ongetwijfeld met Jan en alleman geneukt en nu probeert ze mij dit kind in de maag te splitsen. Nou, dat kan ze mooi vergeten. Flikker verdomme een eind op.’

‘Adrian, ga naar boven.’ Mimi draaide zich met een ruk naar haar om en Adrian zag angst op haar gezicht in plaats van de woede die zij voelde. ‘Nu!’

‘Dat kutwif is boven, hè? Vuile leugenaar. Weet je wat ik met leugenaars doe?’ Ditmaal sloeg hij niet met open hand, maar ramde hij zijn vuist twee keer in Mimi’s gezicht.

Toen Mimi in elkaar zakte, voelde Adrian ineens dezelfde angst die ze bij Mimi zag. Hulp. Ze moest hulp halen.

Maar toen ze net op de trap was, kreeg hij haar krullende paardenstaart te pakken. Daar gaf hij zo’n harde ruk aan dat haar hoofd naar achteren vloog.

Ze schreeuwde zo hard ze kon om haar moeder.

‘Ja, roep jij moeder maar.’ Hij sloeg haar zo hard dat de klap leek te branden op haar gezicht. ‘We moeten even met je mammie praten.’

Terwijl hij haar de trap op sleurde, kwam Lina in een badjas de slaapkamer uit gerend, haar haar nog nat van het douchen.

‘Adrian Rizzo, wat mankeert je...’

Ze kwam abrupt tot stilstand en bleef doodstil staan terwijl ze de man aankeek. ‘Laat haar los, Jon. Laat haar los, dan kunnen we praten.’

‘Jij hebt al genoeg gepraat. Je hebt mijn leven kapotgemaakt, stomme boerentrien.’

‘Ik heb niet met die journalist gepraat. Ik heb het met niemand over jou gehad. Dat verhaal is niet van mij afkomstig.’

‘Leugenaar!’ Hij gaf nog een ruk aan Adrians haar, zo hard dat haar hoofd in brand leek te staan.

Lina deed behoedzaam twee stappen naar voren. ‘Laat haar los, dan kunnen we dit uitpraten. Ik kan dit rechtzetten.’

‘Daar is het verdomme al te laat voor. De universiteit heeft me vanochtend geschorst. Mijn vrouw schaamt zich dood. Mijn kinderen zijn overstuur en ik geloof echt geen seconde dat deze kleine teef van mij is. Jij bent expres naar deze stad teruggekomen om me dit aan te doen.’

‘Nee, Jon. Ik ben hier voor mijn werk. Ik heb niet met die journalist gesproken. Het is al meer dan zeven jaar geleden, Jon. Waarom zou ik dat nu nog doen? Waarom zou ik het überhaupt doen? Je doet mijn dochter pijn. Stop daarmee.’

‘Hij heeft Mimi geslagen.’ Adrian rook haar moeders shampoo, de subtiele zoete geur van sinaasappelbloesem. En ze rook de stank van de man waarvan ze niet wist dat die uit zweet en bourbon bestond. ‘Hij sloeg haar in haar gezicht en toen viel ze.’

‘Wat heb je...’ Lina wendde haar blik even van hem af en keek over de balustrade die langs de eerste verdieping liep. Ze zag Mimi met een bebloed gezicht achter een bank kruipen. Ze keek weer naar Jon. ‘Hou op voordat je echt iemand pijn doet, Jon. Laat me...’

‘Jij hebt mij pijn gedaan, kuthoer.’

Zijn stem klonk verhit en rood, net als zijn gezicht, net zoals het vuur dat op Adrians schedel brandde.

‘Ik vind het vreselijk dat dit is gebeurd, maar...’

‘Je hebt mijn gezin pijn gedaan! Wil je pijn zien? Dan begin ik wel met dat rotkind van je.’

Hij smeed haar weg. Adrian had heel even het angstaanjagende gevoel dat ze door de lucht vloog, maar toen raakte ze de rand van

de bovenste traptrede. De brandende pijn die ze eerst in haar hoofd had gevoeld, ontvlamde plotseling ook in haar pols en haar hand en trok vervolgens langs haar arm omhoog. Daarna knalde haar hoofd tegen het hout en zag ze alleen nog dat de man op haar moeder af-sprong.

Hij sloeg haar en toen nog een keer, maar haar moeder sloeg en schopte terug. Adrian hoorde geluiden die zo afschuwelijk waren dat ze haar handen tegen haar oren wilde drukken, maar ze kon zich niet bewegen. Ze kon alleen uitgespreid op de trap liggen rillen.

Zelfs toen haar moeder tegen haar schreeuwde dat ze hard weg moest lopen, lukte haar dat niet.

Hij had zijn handen om de keel van haar moeder gelegd en schudde haar heen en weer, maar haar moeder sloeg hem in zijn gezicht, zoals hij bij Mimi had gedaan.

Er was bloed, overal was bloed. Op haar moeder, op de man.

Ze hielden elkaar vast, bijna als in een omhelzing, maar dan hard en gemeen. Plotseling trapte haar moeder hard op zijn voet en daarna bracht ze haar knie met een ruk omhoog. Toen de man achteruit wankelde, gaf ze hem een zet.

Hij knalde tegen de balustrade. En toen vloog hij.

Adrian zag hem vallen, maaiend met zijn armen. Ze zag hem met een smak op de tafel belanden, waar haar moeder bloemen en kaarsen op had gezet. Opnieuw hoorde ze die afschuwelijke geluiden. Ze zag bloed uit zijn hoofd, uit zijn oren en zijn neus stromen.

Ze zag...

Toen tilde haar moeder haar op, draaide haar om en drukte haar gezicht tegen haar borst. 'Niet kijken, Adrian. Alles is nu in orde.'

'Het doet pijn.'

'Dat weet ik.' Voorzichtig pakte Lina Adrians pols beet. 'Daar ga ik wat aan doen. Mimi. O, Mimi.'

'De politie komt eraan.' Met een gezwollen oog, dat al halfdicht zat en blauw werd, stommelde Mimi de trap op, ging zitten en sloeg haar armen om hen allebei heen. 'Er is hulp onderweg.'

Boven Adrians hoofd zei Mimi geluidloos drie woordjes tegen Lina: *Hij is dood.*

Adrian zou nooit de pijn vergeten, evenmin als de kalme blauwe ogen van de ambulancebroeder die de twijgbreuk in haar pols stabiliseerde. Hij praatte rustig tegen haar toen hij met een zaklampje in haar ogen scheen en vroeg haar hoeveel vingers hij opstak. Ook zou ze nooit de politiemannen vergeten, de eersten die ter plekke kwamen nadat de sirenes waren opgehouden met gillen. De agenten in hun donkerblauwe uniform.

Maar het merendeel van de gebeurtenissen leek, zelfs op het moment dat ze plaatsvonden, al vaag en ver van haar verwijderd.

Ze zaten dicht bij elkaar in de woonkamer op de eerste verdieping, die uitkeek op de achtertuin en de kleine vijver met koikarpers. De politieagenten in uniform spraken met haar moeder, omdat ze Mimi naar het ziekenhuis hadden gebracht.

Haar moeder vertelde de agenten hoe de man heette: Jonathan Bennett. En ze vertelde dat hij Engelse literatuur doceerde aan de universiteit van Georgetown. Of dat althans had gedaan toen zij hem kende.

Haar moeder vertelde wat er was gebeurd, of eigenlijk wilde ze daar net mee beginnen, toen er een man en een vrouw binnenkwamen. De man was heel groot en droeg een bruine stropdas. Zijn huid was donkerbruin en zijn tanden waren heel wit. De vrouw had een gezicht vol sproeten en kortgeknipt rood haar. Ze hadden penningen, zoals in de politseries op televisie.

‘Mevrouw Rizzo, ik ben rechercheur Riley, en dit is mijn collega rechercheur Cannon.’ De vrouw haakte haar penning weer aan haar riem. ‘We weten dat dit moeilijk is, maar we moeten u en uw dochter wat vragen stellen.’ Daarna keek ze Adrian met een glimlach aan. ‘Jij heet toch Adrian?’

Toen Adrian knikte, keek Riley weer naar Lina. ‘Is het goed dat Adrian me haar kamer laat zien en zij en ik daar eventjes gaan praten terwijl u hier met rechercheur Cannon praat?’

‘Gaat het dan sneller? Ze hebben mijn vriendin, de nanny van mijn dochter, naar het ziekenhuis gebracht. Gebroken neus, hersenschudding. En Adrian heeft iets waarvan de ambulancebroeder denkt dat het een twijgbreuk is in haar linkerpols. En ze heeft haar hoofd gestoten.’

‘U ziet er zelf ook een beetje verformfaaid uit,’ merkte Cannon op.

Lina haalde haar schouders op en kromp ineen door de beweging. ‘Gekneusde ribben genezen wel weer en dat geldt ook voor mijn gezicht. Hij heeft vooral geprobeerd om mijn gezicht te raken.’

‘We kunnen u nu naar het ziekenhuis laten brengen en daar met u praten nadat u bent onderzocht.’

‘Daar ga ik liever naartoe als... jullie hier beneden klaar zijn.’

‘Begrepen.’ Riley keek Adrian weer aan. ‘Kunnen wij even met elkaar praten in jouw kamer, Adrian?’

‘Ik denk het wel.’ Ze stond op en hield haar arm, die in een mitella zat, dicht tegen haar borst. ‘Maar ik laat mama niet door jullie naar de gevangenis brengen.’

‘Doe niet zo gek, Adrian.’

Adrian negeerde haar moeder en keek Riley recht in de ogen. Die waren groen, maar lichter dan die van haar moeder. ‘Dat laat ik jullie niet doen.’

‘Begrepen. We gaan gewoon even met elkaar praten, oké? Is jouw kamer op deze verdieping?’

‘De tweede deur rechts,’ zei Lina. ‘Toe Adrian, ga maar met rechercheur Riley mee. Daarna gaan we bij Mimi kijken. Alles komt weer goed.’

Adrian ging voor en Riley toverde weer een glimlach op haar gezicht toen ze een kamer binnenliepen die was ingericht in verschillende tinten zachtroze en lentegroen. Op het bed lag een grote pluchen hond.

‘Wat een mooie kamer. En wat keurig opgeruimd.’

‘Ik moest hem vanochtend opruimen, anders zouden we niet naar de kersenbloesem gaan kijken en geen sorbets gaan eten.’ Ze kromp

ineen, precies zoals Lina had gedaan. ‘Niets zeggen hoor over dat ijs. Eigenlijk hadden we yoghurtijs moeten nemen.’

‘Dat blijft ons geheimpje. Is je moeder erg streng op wat je wel of niet mag eten?’

‘Soms. Meestal.’ In haar ogen glansden tranen. ‘Gaat Mimi dood, net zoals die man?’

‘Ze is gewond geraakt, maar niet heel ernstig. En ik weet dat ze goed voor haar zorgen. Zullen we naast die grote hond gaan zitten?’ Riley nam plaats op het bed en tikte even op de hond. ‘Hoe heet hij?’

‘Blaffert. Ik heb hem van Harry gekregen als kerstcadeau. We kunnen geen echte hond nemen omdat we in New York wonen en te vaak op reis zijn.’

‘Hij lijkt me een geweldige hond. Kun jij Blaffert en mij vertellen wat er is gebeurd?’

Ze liep in een grote vloedgolf leeg, alsof er een dambreuk had plaatsgevonden. ‘Er kwam een man aan de deur. Hij bleef maar op de zoemer drukken, dus toen ben ik gaan kijken. Ik mag de voordeur niet zelf opendoen, dus toen heb ik op Mimi gewacht. Zij kwam uit de keuken en deed de voordeur open. Maar ze probeerde hem meteen weer dicht te doen, maar hij duwde hem open en gaf haar ook nog een duw. Daardoor viel ze bijna.’

‘Kende je hem?’

‘Nee, maar Mimi kende hem wel, want ze noemde hem Jon, en ze zei dat hij weg moest gaan. Hij was boos en hij stond te schreeuwen. Hij zei stoute woorden. Ik mag die woorden niet zeggen.’

‘Dat geeft niet.’ Riley bleef Blaffert aaien alsof het een echte hond was. ‘Ik snap wat je bedoelt.’

‘Hij wilde mijn moeder spreken, maar Mimi zei dat ze niet thuis was ook al was ze wel thuis. Ze was boven aan het douchen. Hij bleef maar schreeuwen en gaf haar een klap in haar gezicht. Hij sloeg haar. Je mag niet slaan. Iemand slaan is verkeerd.’

‘Dat is waar.’

‘Ik schreeuwde tegen hem dat hij haar los moest laten omdat hij haar bij haar armen had gepakt en haar pijn deed. En toen keek hij naar mij. Daarvoor had hij me nog niet gezien, maar toen keek hij naar me, en toen ik zag hoe hij naar me keek, werd ik bang. Maar hij deed Mimi pijn en toen werd ik kwaad. Mimi zei “ga naar boven”. Tegen mij, bedoel ik. Maar hij deed haar pijn. En toen... toen sloeg hij haar met... met zijn vuist.’

Adrian balde haar goede hand tot een vuist terwijl de tranen over haar wangen begonnen te stromen. ‘En er was bloed en toen viel ze en toen rende ik weg. Ik probeerde naar mama te gaan, maar toen greep hij me. Hij trok aan mijn haar, hij trok er heel hard aan, en toen trok hij me aan mijn haar de trap op terwijl ik om mama riep.’

‘Wil je even stoppen, lieverd? We kunnen wel even wachten voordat je me de rest vertelt.’

‘Nee, nee. Mama kwam de kamer uit rennen, en toen zag ze hem. Ze bleef maar zeggen dat hij me los moest laten, maar dat deed hij niet. Hij zei telkens dat ze zijn leven kapot had gemaakt en toen zei hij opnieuw een heleboel stoute woorden. Echt hele stoute. Zij bleef maar zeggen dat ze het niet had verteld en dat ze het recht zou zetten, maar dat hij me dan wel moest loslaten. Hij deed me pijn. Daarna zei hij lelijke dingen tegen mij, en toen... toen gooide hij me door de lucht.’

‘Hij deed wat?’

‘Naar de trap. Hij gooide me naar de trap. Die raakte ik met een klap en toen begon mijn pols te branden. Ik heb mijn hoofd ook gestoten, maar ik ben niet ver naar beneden gevallen. Een paar treden maar, denk ik. Mama begon tegen hem te schreeuwen en toen rende ze naar hem toe en begon ze met hem te vechten. Hij sloeg haar in haar gezicht en hij had zijn handen om haar heen... kijk, zo...’

Ze deed alsof ze werd gewurgd.

‘Ik kon me niet bewegen, en toen sloeg hij haar in haar gezicht, maar zij sloeg terug. Ze sloeg heel hard terug en ze schopte hem ook. Ze vochten met elkaar, en toen... toen ging hij over de balustrade. Ze duwde hem om bij hem weg te komen, om naar mij toe te gaan. Ze

had bloed op haar gezicht, en ze gaf hem een duw en toen ging hij over de balustrade. Het was zijn eigen schuld.'

'Oké.'

'Mimi kroop de trap op terwijl mama me op schoot nam. En Mimi zei dat er hulp onderweg was. Iedereen zat onder het bloed. Voordat hij me sloeg, was ik nog nooit geslagen. Ik haat het dat hij mijn vader was.'

'Hoe weet je dat hij dat was?'

'Door de dingen die hij schreeuwde en door hoe hij me noemde. Ik ben niet dom. En hij geeft les op de universiteit waar mijn moeder heeft gestudeerd en zij heeft me verteld dat ze mijn vader op de universiteit heeft ontmoet. Dus.' Adrian haalde haar schouders op. 'Dat was alles. Hij sloeg iedereen, en hij stonk, en hij probeerde mij van de trap te gooien. Hij is gevallen omdat hij gemeen deed.'

Riley sloeg een arm om Adrians schouders en dacht: ja, daar komt het wel zo'n beetje op neer.

Mimi moest een nachtje in het ziekenhuis blijven. Lina kocht een bosje bloemen in de cadeauwinkel – iets beters kon ze niet krijgen – om mee te nemen naar Mimi's kamer. Adrian kreeg de eerste röntgenfoto van haar leven en zou, ook voor de eerste keer, een gipsverband krijgen zodra de zwelling was geslonken.

In plaats van de maaltijd af te maken waar Mimi mee bezig was geweest, bestelde Lina pizza. Na al deze ellende had haar dochter dat wel verdiend. Net zoals zij een heel, heel groot glas wijn had verdiend. Ze schonk een glas voor zichzelf in en toen Adrian zat te eten, overtrad ze de regel die ze zichzelf heel lang geleden had opgelegd en schonk een tweede glas in.

Ze moest een miljoen telefoontjes plegen, maar die konden wel even wachten. Alles kon verdomme wel even wachten tot zij zich weer wat rustiger voelde.

Ze aten in de achtertuin met zijn lommerrijke bomen en het hoge hek eromheen. Dat wil zeggen, Adrian at terwijl Lina, tussen de slokken wijn door, aan een pizzapunt knabbelde.

Misschien was het een beetje koud om buiten te eten en het was zonder meer aan de late kant voor Adrian om zich vol te proppen met pizza, maar een rottag was nou eenmaal een rottag.

Ze hoopte dat haar dochter zou kunnen slapen, maar ze moest beseffen dat ze niet echt wist hoe Adrians bedritueel eruitzag. Dat soort dingen regelde Mimi altijd.

Misschien moest ze een schuimbad nemen, zolang ze haar tijdelijke gipsverband maar droog hield. Door de gedachte aan dat gipsverband, en aan hoeveel erger het had kunnen aflopen, hunkerde ze naar een volgend glas wijn. Maar die verleiding weerstond ze. Lina had een prima zelfbeheersing.

‘Waarom was hij mijn vader?’

Lina keek in de goudgroene ogen van haar dochter. ‘Omdat ik ooit jong en dom was. Het spijt me. Ik kan nu wel zeggen dat ik liever minder dom was geweest, maar ja, dan had ik jou nu niet gehad. Aan vroeger kan ik niets meer veranderen, maar wel aan het heden en de toekomst.’

‘Was hij liever toen je nog jong en dom was?’

Lina begon te lachen, waarop haar ribben pijnlijk protesteerden. Ze vroeg zich af hoeveel ze een kind van zeven kon vertellen. ‘Toen dacht ik van wel.’

‘Heeft hij je al eens eerder geslagen?’

‘Eén keer. Eén keer maar, en daarna heb ik hem nooit meer gezien. Als een man je een keer slaat, zal hij dat waarschijnlijk vaker doen.’

‘Je hebt een keer tegen me gezegd dat je van mijn vader hield, maar dat het misliep tussen jullie. En omdat hij ons niet wilde, was hij daarna niet belangrijk meer voor ons.’

‘Ik dacht dat ik van hem hield. Dát had ik moeten zeggen. Ik was pas twintig, Adrian. Hij was ouder dan ik, een knappe, charmante man die ook nog eens intelligent was. Een jonge universiteitsdocent. Ik werd verliefd op de man die ik dacht dat hij was. En tussen toen en nu was hij gewoon niet belangrijk.’

‘Waarom was hij vandaag zo boos?’

‘Omdat iemand, een journalist, erachter is gekomen en er een artikel over heeft geschreven. Ik weet niet hoe of van wie die journalist het heeft gehoord. Niet van mij.’

‘Jij hebt het niet verteld omdat hij niet belangrijk was.’

‘Precies.’ Hoeveel kon je een kind vertellen? Lina dacht opnieuw na. Gezien de omstandigheden moest ze misschien wel open kaart spelen.

‘Hij was getrouwd, Adrian. Hij had een vrouw en twee kinderen. Dat wist ik niet. Dat wil zeggen, hij loog tegen me en zei dat zijn vrouw en hij gingen scheiden. En ik geloofde hem.’

Had ze hem werkelijk geloofd? vroeg Lina zich af. Het was zo moeilijk om het zich nu nog te herinneren. ‘Misschien wilde ik hem graag geloven, en dat heb ik toen ook gedaan. Hij had een eigen appartementje, vlak bij de universiteit, dus ik geloofde dat hij in feite vrijgezel was. Ik ben er pas later achter gekomen dat ik niet de enige was tegen wie hij had gelogen. Toen ik de waarheid ontdekte, heb ik het uitgemaakt. Dat kon hem weinig schelen.’

Dat klopte niet helemaal, dacht ze. Hij had geschreeuwd, bedreigd en geduwd.

‘En toen ontdekte ik dat ik in verwachting was, veel later dan ik het me had moeten realiseren. En ik vond dat ik het hem moest vertellen. En toen heeft hij me geslagen. Hij was toen niet dronken zoals vandaag.’ Hij had wel wat gedronken, maar hij was niet dronken geweest, dacht ze. Niet zoals vandaag.

‘Ik heb toen tegen hem gezegd dat ik niets van hem wilde, niets van hem nodig had en dat ik mezelf niet ging vernederen door andere mensen te vertellen dat hij de biologische vader was. En daarna ben ik vertrokken.’

Lina besloot de bedreigingen, de eisen dat ze abortus moest laten plegen en alle andere rottingen die hij had gezegd te verzwijgen voor Adrian. Het had geen zin om dat soort dingen tegen haar te zeggen.

‘Ik heb het semester afgemaakt, mijn bul gehaald en daarna ben ik naar huis gegaan. Popi en nonna hebben me toen geholpen. De rest

van het verhaal ken je; dat ik les ben gaan geven en video's ben gaan maken toen ik in verwachting was van jou. Eerst lessen voor zwangere vrouwen en daarna voor moeders en baby's.'

'Yoga Baby.'

'Ja, precies.'

'Maar hij was altijd gemeen. Word ik dat later ook?'

O, god. Ze was echt heel slecht in het moederschap. Ze deed haar best om te bedenken wat haar eigen moeder zou zeggen. 'Voel jij je gemeen?'

'Soms word ik boos.'

'Ja, dat hoeft je mij niet te vertellen.' Maar Lina glimlachte. 'Volgens mij is gemeen zijn een keus, en jij kiest er niet voor om gemeen te zijn. Hij had trouwens gelijk dat je niet op hem lijkt. Jij bent door en door een Rizzo.'

Lina pakte Adrians goede hand. Misschien voelde het te veel als een gesprek tussen twee volwassenen, maar dit was het beste wat ze kon. 'Hij is onbelangrijk, Adrian, tenzij wij hem belangrijk laten worden, maar dat gaan we niet doen.'

'Moet jij straks naar de gevangenis?'

Lina hief haar wijnglas. 'Jij zei toch dat je dat niet zou laten gebeuren?' Toen ze de plotselinge angst op het gezicht van haar dochter zag, kneep ze even in Adrians hand. 'Ik maakte maar een grapje. Heus. Nee, Adrian. De politie kon zien wat er was gebeurd. Jij hebt die rechercheur toch de waarheid verteld?'

'Ja. Dat beloof ik.'

'Nou, dat heb ik ook gedaan. En Mimi ook. Dus dat over de gevangenis moet je uit je hoofd zetten. Maar door dat artikel, en door dit gedoe, zullen er meer artikelen volgen. Ik ga binnenkort met Harry praten en hij zal me helpen om dat soort dingen te regelen.'

'Kunnen we nog steeds naar popi en nonna gaan?'

'Ja. Zodra Mimi weer beter is, jij je gipsverband hebt en ik wat dingen heb afgehandeld kunnen we naar hen toe.'

'Al snel? Heel snel?'